

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 1 (107),
січень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

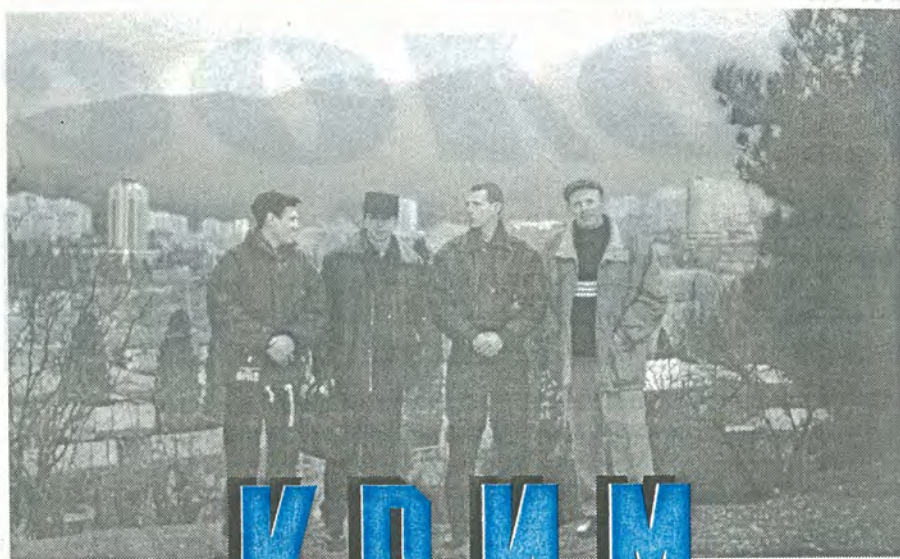
**«...Оріє собі переліг, бо час на вернутися до Господа, ще поки Він прийде і правду лине вам дощем»
(Осії 10:12).**

По всій землі загоряються вогні християнського пробудження. Християни чекають ще багато духовних проривів. Та хоча Бог є джерелом будь-якого пробудження, існують певні умови, які повинен виконати народ до того, як він буде готовим прийняти потужний дощ змін. Біблія називає ці умови в одному з найбільш глибоких образів пробудження: «оріє собі переліг» — це підготовка серця, «бо час на вернутися до Господа» — переможна молитва, а «Він прийде і правду лине вам дощем» — духовне пробудження. Отже, тут перед нами поставлені дві всеохоплюючі умови: підготовка серця і переможна молитва.

*(Продовження на
стор. 8-9)*

Освоєння цілини

КРИМ

великий, та робітників мало

З 25 грудня до 9 січня ми, Євген Єланський, Руслан Жук, Павло Федорук і Наталія Колодюк — студенти місіонерської школи місії «Голос надії», мали гарну нагоду побувати в Автономній Республіці Крим. До цього ми мали певну уяву про Крим як багатонаціональну автономію і курортний півострів, що омивається теплими хвилями Чорного моря. Але, щоб пізнати Крим і його мешканців, їх психологію, інтереси, проблеми і біль, треба пожити з ними довше. Нам довелося бути в Криму всього два тижні. Але і за цей короткий термін ми зрозуміли, що приїхали в самотній, з оригінальним менталітетом людей і особливостями, притаманними лише йому, край.

Графік перебування в нас був дуже насиченим. Ми побували в кількох церквах, провели ряд богослужінь, брали участь в декількох євангелізаціях. Першою зупинкою на гостинній кримській землі був райцентр Джанкой, що в перекладі з татарської мови означає «милая деревня». Тут нас гостинно зустріла одна місцева християнська сім'я. Ознайомлення з Джанкою почалося одразу ж в день приїзду. Ми ходили по місту і роздавали запрошення на єван-

гелізації, які мали проводитись в кінотеатрі «Октябрь» з нагоди святкування 2000-ліття Різдва Христового. Багато людей охоче брали запрошення, розпитували про нас, хто ми і звідки. Але траплялися і такі, котрі відмовлялися від запрошень (дається ознаки атеїстичне, прокомуністичне виховання).

На євангелізаціях, в яких ми також брали участь, люди виходили наперед, відгукуючись на заклик прийняти Христа. Слід відзначити, що такі євангелізації, які проводилися з ініціативи райдержадміністрації, відбувалися в Джанкої фактично вперше. Раніше на це важко було отримати дозвіл, але Бог напередодні 2000-ліття Різдва Христового розтопив лід в серцях чиновників.

Особливе благословення ми переживали, як відвідували селище Восход, де перед Новим роком провели кілька богослужінь. Бог ясно благословляв зібрання, люди виявляли бажання молитися за оновлення, освячення, діяли дари Святого Духа. Запам'яталися слова одного чоловіка, який віддав своє серце для Ісуса 31 грудня: «Хочу йти в нове тисячеліття с Богом».

В Красногвардійському нас радо зустріли в сім'ї Алімових, щирих, гостинних наших госпо-

дарів, в яких ми перебували декілька днів. Тут теж проводили богослужіння. Бог чудово діяв під час служінь, народ Божий освячувався, оновлювався в силі Святого Духа. Бог відповідав на молитви. Під час одного богослужіння сестра засвідчила, що її прямо на служінні оздоровив Бог. Інша сестра засвідчила, що її дорослу доньку Бог оздоровив вдома в той самий час, коли ми молилися за неї у зібранні. Чудовий Господь!

Доводилося, крім богослужінь, спілкуватися з невіруючими людьми на вулицях. Відрадий факт — молодь з ентузіазмом зацікавлюється Радісною Новиною. Висновок очевидний: жниво дозріло і чекає працівників.

Восход, Красногвардійське, Джанкой — це є центральний степовий Крим. Віруючих людей тут одиниці, матеріальне становище людей важке. В селищі Восход люди живуть без газу, їм рідко вмикають світло і воду, не працює парове опалення, довгий час не виплачують зарплати. Люди проводять час в пиятиці, молодь — в гульнях і дискотеках. Стомлені людські душі чекають вістки про любов і милість Богу. Вся атмосфера довкола нас, здавалося, говорила: «Ми чекаємо вас!» Крим чекає місіонерів, євангелістів, пасторів. Люди втомилися в умовах безробіття, невиплати заробітної платні і пенсій, в умовах беззаконня і занепаду моралі.

Після поїздки наші серця ще більше загорілися бажанням працювати в Криму місіонерами, ми насправді перейнялися болем і проблемами народу цієї автономії. Одного разу Ісус, дивлячись на єврейський народ, побачив його змученим і розпорошеним, як овець, що не мають пастиря. І Він сказав своїм учням: «Жниво велике, та робітників мало; тож благодіть Господаря жнив, щоб на жниво своє Він робітників вислав». Ми запрошуємо всіх небайдужих братів і сестер у Христі до молитви за те, щоб Бог вислав Своїх працівників на велике жниво, яке є на мальовничому півострові Крим.

Луцьк-Джанкой-
Красногвардійське-Восход-
Алушта-Луцьк.

Місіонерська пошта

Сіється Слово

Вітаю усіх працівників місії «Голос Надії» любов'ю Господа нашого Ісуса Христа. Перш за все хочу подякувати за ваші молитви, в яких ми так маємо потребу.

Коротенько про працю, яку здійснює Господь через нас. З приїздом в Росію відразу ж влився в місіонерську працю. В основному займаємося особистою євангелізацією, проводимо бесіди з людьми по домах, на вулиці, в транспорті, розповсюджуємо літературу євангелізаційного характеру. Також постійно, один раз на тиждень, відвідуємо село, де є давно утворена церква — десяток стареньких бабусь. Підтримуємо їх духовно, працюємо з їхніми родичами, які деколи присутні на зібраннях чи просто живуть в одній хаті. Бачимо пло-

ди праці — увірнула донька однієї бабці з цього села. Вона приїздила в гості до матері десь з Сибіру і тут покалася, поїхала додому і там прийняла хрещення. Слава Богу! Ще дві душі з того ж села покались, і ми продовжуємо з ними працювати.

Недавно з Божою допомогою провели три євангелізаційних служіння — одне в Лукояново, на якому було більше сотні чоловік — переважно молодь. Співала наша група з Маневич «Авен-Езер». Для жителів Лукоянова було щось надзвичайне в назві цієї групи — і людей прийшло як ніколи.

Ще назначили євангелізацію в селищі Разіно, запрошували людей, думали: група «Авен-Езер» ще тут послужить, але вони поїхали в Україну. Так що

ми всі оперативно власними силами з Божою допомогою організували свою групу «Авен-Езер». Людей було повний кінозал, серед них багато молоді. Наша апаратура відмовила, так що нам довелося співати під гітару, проповідувати, що є сил через те, що присутні трохи гомоніли. По-різному люди сприйняли почуте, але запрошували нас ще приїхати.

Молимося за пробудження в цій місцевості, сіємо Слово Боже. Моліться за всіх нас, ми маємо велику потребу в ваших молитвах.

Нещодавно відвідали місцеву зону «суворого режиму» і Господь прихилив серце заступника начальника зони, щоб ми там проповідували. Підтримайте в молитві, щоб Господь благословив цей початок.

Хай Господь всіх вас благословить!

**Володимир Ліхач,
м. Лукояново,
Нишньогородська обл.**

Свідчення

«Я молилась, чтобы Бог не оставил меня...»

Мир вам, братья и сестры во Христе Иисусе!

Приветствует вас сестра Света из города Лукоянова.

Впервые об Иисусе Христе, о Благой Вести и живой, действенной вере я узнала в 1995 году от студентов-христиан, которые приехали тогда в наш город на практику. В то время я училась в педучилище. Стала посещать собрания, все звучавшее тогда легко входило в мое сердце. Я покалася, 9 января приняла водное крещение. Я ликовала, славилла Бога и, не понимая для чего, молилась, чтобы Бог не оставил меня... После того, как практика студентов-христиан закончилась и они уехали, я некоторое время посещала верующую молодую семью — Пархоменко Сашу и Лену. Мы собирались, рассуждали над Писанием, молились. Со временем я стала приходить к ним все реже и реже. Впоследствии вернулась в прежнюю компанию и все началось по-старому. Дни, в которые я обращалась к Богу, брала в руки Библию, можно сосчитать на пальцах. Устроилась на работу в детсанаторий воспитателем. Дела не клеились: ссоры с начальством, дети не слушаются, что для меня тяжелее всего.

Однажды я зашла к Пархоменко Лене и Саше и они сказали, что приехали миссионеры с Украины проповедовать Слово Божье, приглашали на богослужения в дом культуры. Я находила всяческие отговорки и никак не могла сделать первый шаг. 27 декабря 1998 г. с тяжестью в сердце я все же

после работы зашла в ДК. Служение уже закончилось, и все расходились. Тогда я и познакомилась с братьями-миссионерами с Украины (три Володы: Новосельский, Лихач и Мороз).

Они были искренне рады видеть меня, т.к. Лена с Сашей им про меня уже рассказывали. Я выплала им свои проблемы, все, что накопилось за эти годы на сердце, и мне стало легче.

И только тогда я поняла значение моих молитв о том, чтобы Господь не оставил меня. Я благодарю Господа Бога нашего, что семья, посеянное студентами-христианами, не пропало, что Он прислал в наш город братьев-миссионеров с далекой Украины, что вера моя ожила с новой силой. После моего второго покалания я обрела мир с Богом в сердце своем. Около года я ревновала о крещении Святым Духом. Господь многое открывал через Слово. И 7 ноября 1999 года Господь Бог крестил меня Духом Святым. Во время молитвы время перестало существовать. Мы молились больше часа — и радости моей не было предела. Я счастлива, что сейчас живу с Богом, что имею общение с братьями и сестрами во Христе.

Молюсь за свою семью, родственников, чтобы коснулась их благодать Божья и они приняли Иисуса Христа как Личного Спасителя. По возможности и вас прошу помолиться за эту нужду. Я верю, что любовь Божия поселится и в их сердцах.

С любовью сестра Света.

Східна Україна, Дніпропетровська область, Покровщина.

З історичних джерел відомо, що обширні рівнинні степи, які простяглися на сотні кілометрів південної частини Лівобережної України, називали Диким Полем. У 16-17 століттях вздовж річки Вовчої пролягав горезвісний Муравський стратегічний шлях, яким кримські татари і яничари користувалися для розбійницьких нападів на Україну та російські землі. По цьому ж шляху загони кошового отамана війська запорізького - Івана Сірка, робили походи на Крим, щоб громити турків і татар, які своїми набігами на Україну не давали спокою співвітчизникам. У багатьом відомій книзі «Іван Сірко» історик академік Д. Яворницький

Дніпропетровщини, вислала двох молодих місіонерів В'ячеслава Марчука і Олександра Захарчука.

Саме ці брати висловили бажання іти і проповідувати Євангелію своїм східним братам-українцям.

Коли ми їхали на Покровщину разом з євангелізаційним гуртом «Відродження» і Скандинавською дитячою місією в Україні, то нашим бажанням було заїхати в міста і села, де люди ще не досягнуті для Євангелії.

Таким місцем виявилось с. Коломийці Покровського району. На євангелізації були присутні майже 50 чоловік, які сказали, що ще ніколи не зустрічалися з віруючими, і в неопалюваному

«В очах людей запалюються іскорки надії»

згадує, що восени 1773 року І. Сірко зустрівся на Муравському шляху з великим загonom татар і розгромив їх, багато взяв в полон, після чого благополучно повернувся на Січ. Ця подія сталася у день Покрови пресвятої Богородиці. У 1779 році на місці перемоги запорізьких козаків утворюється слобода, яку на згадку про перемогу назвали Покровською.

Варто згадати й про те, що Покровщина є батьківщиною батька Махна, бо саме в селі Великомихайлівське був

штаб армії махновців, яка налічувала майже 150000 чоловік. Донині зберігся «дуб смерті», на якому Махно страчував ворогів. В 1923 році селище Покровське стало райцентром.

Нині в Покровську проживають майже 15000 жителів, основне заняття яких сільське господарство. Як правило, люди спілкуються російською мовою, і в розмовах хотіли б повернутися до Радянського Союзу. На нинішню ж владу дивляться з пересторогою, про що свідчать монументи Леніна і вся символіка колишньої комуністичної системи, що ретельно зберігається. На території Покровського району є всього декілька православних приходів. П'ятидесятницька церква лише одна, у Покровському.

Ось саме сюди, в край колишнього тотального безбожництва, а нині справжнього духовного сибіру місія «Голос надії», на прохання християн

залі майже три години уважно слухали проповідь, псалми у виконанні групи, з захопленням дивилися фільм «Ісус».

Наступного дня міліція Покровського району святкувала своє професійне свято. Нас же запросили привітати їх і благословити.

У селі Вишневе, куди ми завітали на прохання голови адміністрації району, є будинок для престарілих. Тут доживають свій вік більше 30 стареньких людей. Загальна економічна скрута в державі зачепила і їхнє нелегке життя. Та з якою насолодою і зі слезами в очах ці люди приймали Боже Слово утіхи.

Наступним місцем, куди ми завітали, був психіатричний диспансер. Хоча це заклад закритого типу, його керівник зустрів нас привітно і навіть, як виняток з правил, дозволив відеозйомку. Переконав-

(Закінчення на стор.5)

«Хто увірує й охреститься, — буде спасенний»

3 грудня 1999 року у нашій церкві відбулося свято. 27 душ вступили в заповіт з Господом, прийнявши святе водне хрещення по вірі. Це вже друге в цьому році. Перше було влітку, коли в заповіт з Господом вступили 108 чоловік.

Це зимове хрещення відбулося в басейні, який знаходиться у будинку милосердя (будинок розташований поряд з нашим домом молитви). Майже всі члени церкви зібралися у цей день на молитву про освячення перед вечерею Господньою, а також для того, щоб помолитися і поблагословити тих братів і сестер, які вирішили служити для Господа.

Старший пресвітер церкви Олексій Мойсейович Редько давав настанови майбутнім чле-

нам церкви, нагадував про їхні обов'язки і особливо наголошував на відповідальності та серйозності їхнього рішення. Звершав хрещення пресвітер церкви Грицак Володимир Іванович.

У цей день брали хрещення також наші друзі з селища Жовтневого, з Локач, з Кульчина, а також з Радехова Львівської області. Всіх разом було 35 душ.

Співав хор, ті, хто хрестився,

зі сльозами радості і утіхи на очах один за одним заходили у воду. Рідні та друзі щиро вітали їх з новим днем народження. Цей день вони запам'ятають на все життя.

М.Нововолинськ.

«В очах людей запалюються іскорки НАДІЇ»

(Продовження, початок на стор.4)

мося: найстрашніший ворог людини — гріх, що загнав цих людей через оковиту і невпорядковане життя в глухий кут нервових потрясінь і ілюзій. Але і їм, як нікому іншому, потрібний Ісус Христос, який сильний розв'язати і їхні проблеми.

Вище професійне училище № 75 зустрічало нас привітно, актовий зал цього закладу був заповнений юнаками та дівчатами, які доброзичливо нам посміхалися і з великою увагою слухали псалми і проповіді, а пізніше дивилися фільм «Ісус».

На сьогодні в Покровському церкву відвідують 70 чоловік, 50 з них вже прийняли водне хрещення. Церква має недільну школу, яку відвідують 4 дитини. Місіонери відвідують с. Олександрівку, де вже 10 чоловік примирилися з Богом, села Глиняне, Писанці, Зелену Долину, де є групи по 5-7 чоловік, а також проводяться уроки Недільної школи. Також брати несуть служіння проповіді Євангелії в домі престарілих і професійному училищі № 75.

І найголовніше, весь цей час я спостерігав за працею наших місіонерів, В'ячеслава Марчука і Олександра Захарчука, їх завзятістю, як до них ставляться місцеві жителі. Я помітив, як в розмові і молитві з місіонерами, в очах людей з'являються сльози, запалюються живі іскринки надії, світлішає обличчя. Їх дійсно сприймають як посланців Господніх.

Саме так ці молоді люди тихо і непомітно виконують найважливішу працю на землі — виконують наказ Ісуса Христа, щоб прискорити прихід Христа на землю. Підтримаймо ж їх своїми молитвами і жертвами, і Бог нас благословить.

Федір ЛЕБЕДЮК,
Луцьк — Покровське — Луцьк.

Зустріч християн-педагогів

15 січня 2000 року у приміщенні місії «Голос надії» було проведено чергову зустріч педагогів-християн Волинської області, на яку приїхали більше 30 братів та сестер з Маневецького, Горохівського, Іваничівського, Рожищенського, Локачинського, Ківерцівського, Луцького районів. Під час зустрічі було вирішено декілька організаційних питань щодо роботи Асоціації педагогів-християн Волині на наступний період, організації курсів підвищення кваліфікації педагогів-християн та проведено семінар «Огляд Старого та Нового Заповітів» за методикою прискореного навчання, розробленою міжнародною організацією «Подорож по Біблії». Учасники семінару висловили думку, що такі зустрічі дуже необхідні як для педагогічної праці, так і для їх духовного росту. Матеріали семінару та методика його викладання можна застосовувати при організації навчально-виховного процесу в школі, а також для проведення позакласних занять на біблійну тематику. Молитва за працю педагогів-християн за попередньою домовленістю відбувається щочетверга о 22 годині. Просимо усіх педагогів-християн приєднатися до цієї молитви.

Для подальшого спілкування пишіть нам за адресою:

Волкову М.О.,
«Педагог-християнин»,
вул.Вороніхіна, 14-а, Луцьк, 43020.

Проблема «батьки і діти» існувала завжди. А полягає вона в тому, що батьки не сприймають способу думання своїх дітей, а діти відкидають звичаї своїх батьків. І часто, не знайшовши компромісу, батьки і діти доводять свої стосунки до трагічної розв'язки. В найліпшому разі — розлучаються.

А що буває в церкві, коли батькам під тягарем літ важко іти попереду, а дітям в повноті молодих сил важко топтатися за ними? Звичайно ж, що мудрі батьки дають їм дорогу, щоб вони, бува, не знесилилися терпіти — і не збайдужіли або не кинулися в інший бік, на іншу дорогу — і таким чином не зруйнували себе і церкву.

Василь Савович прожив тяжке і благословенне життя. Народився у 1926 році в локачинських Павловичах. Святе водне хрещення прийняв, коли йому було 17 років. В 1945 році його за наклепницьким свідченням арештували як члена націоналістичного угруповання. Він дивом лишився живий. Був засуджений на п'ять років таборів. Скільки йому довелося витерпіти знущань, вистраждати в тих нелюдських умовах — знає Сам Бог. Брат Василь Савович смиренно каже, що і на це була Його воля. По-

вович відповідав: «Брати, ви як хочете, а новий молитовний будинок ми будемо будувати; не треба буде нам, то знадобиться нашим дітям і онукам». Будівництво розпочали в 1993 році, а закінчили в 1995. В цьому ж році брат Михайлюк передав служіння пастора 33-річному братові Василеві Паламарчуку. І не жалкує, а радіє і дякує Господу, бо церква наповнюється спасеними душами, а це одна з ознак Господнього благословення як її пастора, так і всієї громади. За чотири з половиною роки праці молодого служителя торчинська церква збільшилася на 53 спасених і зараз нараховує 163 душі.

Сам нинішній пастор, Василь Паламарчук, незважаючи на свою

«...и факел горящий

в их крепкие руки старик передал, на покой уходя»

Таким мудрим батьком є пастор Торчинської церкви християн віри євангельської Василь Савович Михайлюк. Мудрий тому, що, бачачи завзяття своєї молоді, спрямував його на служіння ближнім і Господу, а відчувши втому — не чекав нарікань у свій бік і звинувачень у неспроможності пасти стадо Христове, а мирно з благословенням передав посох молодому та енергійному брату, який годиться йому в сини. Але не відійшов від проблем церкви, залишився щирим порадиником і вдячним молитвенником.

вернувшись у Павловичі та одружившись, працював у Луцьку, а потім приїхав у Торчин, бо там потребували пекаря, а він мав цю спеціальність. Брат розповів, що він був першим віруючим у Торчині, а потім приїхало ще кілька сімей — і з них створилася невелика громада християн віри євангельської. 19 років добивалися реєстрації, витерпіли багато випробовувань — і тільки в 1982 році їх зареєстрували. Збудували молитовний будинок. Церква ж зростала — і з'явилася потреба в більшому. На всі «ні» Василь Са-

молодість, багато пережив. Народився він у 1962 році в Кошеві (тоді Торчинського району) в невірній сім'ї. Батьки виїхали в Казахстан піднімати цілину, почали дуже пити. Тому дітям довелося зазнати і холоду, і голоду, і сварок, і бійок. Повернулися на Волинь у село Линів, коли Василеві було 9 років. Мама покалася, а потім батько, та невдовзі він відійшов від Господа. Тут народилося ще троє дітей. Але жили дуже бідно. Василь з 10 років мусив працювати — то пас худобу, то на фермі. В школі вчився

добре, мріяв стати лікарем, але через обставини вступив у торчинське училище. І саме в Торчині склав обітницю служити Господу, а через рік, шістнадцятирічним юнаком, отримав хрещення Духом Святим. Оженився до армії. В армії потрапив в аварію, і його комісували. Після повернення закінчив регентські курси і керував хором при церкві. А коли розпочалося будівництво нового молитовного будинку, то його обрали керувати будовою. Це основні життєві віхи молодого торчинського пастора. Не згадано багато маленьких подій, які в особистому житті мають велике значення. Варто зауважити, що зараз у брата Василя більшість пам'ятних подій пов'язано з церквою. Це його служіння від Бога — і він прагне його виконувати якомога краще.

При церкві є недільна школа, в якій навчається 86 дітей, працює заочний біблійний інститут (РУБІ). Взагалі, пастор церкви заохочує Божий народ до навчання. Він сам закінчив регентські курси та заочний біблійний інститут і сказав, що багато чого християни можуть узяти з досвіду своїх старших братів і не набивати собі гуль, учачись на власних помилках. Тішити те, що пастор не проти навчання дітей в музичній школі чи іншій мистецькій (художній, наприклад), аби здобути знання були використані для слави Божої. А підтвердженням правильності його суджень і дій є молода сестра, яка закінчила Луцьке музичне училище, а зараз викладає у торчинському і паралельно займається з дітьми з віруючих сімей, але вже на християнському матеріалі.

Та найбільше враження викликає той місіонерський дух, яким наповнена церква. Молоді брати і сестри власними засобами добираються у навколишні села для проповіді Слова Божо-

го. Організували постійні служіння у таких селах як Скірча, Білосток, Смолигів, Воютин, Буяни. Назначили відповідальних братів за працю у цих селах. І є результати. Наприклад, в Смолигові навернулося 13 душ і за-

раз думають про будівництво власного молитовного будинку. Брати навідувалися і в Бубнів, і у Веселе. Але туди трохи далекокувати, а з транспортом важко.

Загалом, що стосується евангелізаційної роботи в церкві, то брат Василь висловив думки, з якими згодиться кожен християнин.

— Я виріс в селі, — каже він, — а там користуються криницями. В наших селах криниці глибокі, до 80 метрів. Але якщо з неї не черпати воду, то вона застоюється і стає непридатною для пиття. Церква, яка не віддає своїх духовних сил для спасіння людей, застоюється, як та вода, — тоді виникають різні чвари — і вона розпадається, бо не вико-

нувала Господніх слів «ідіть і навчіть», які є її життям. Церква не може спасати тільки саму себе, але й інших. Той вогонь, що дався їй, вона не може тримати в собі, бо якщо не буде запалювати інших до спасіння, то зотліє.

Ми мусимо говорити всім про спасіння в Господі Ісусі Христі, а Він тих, кого призначив для цього, — спасе.

Оскільки пастор Василь Паламарчук з молодого покоління віруючих, то він розуміє необхідність роботи церкви з молоддю, знає, як до неї підійти. Запам'яталися його слова, що молодь одними нотаціями не привернути до праці в ім'я Господнє. Треба зуміти їхню енергію, яка вабить їх у світ, спрямувати в Боже русло. А для цього церква має молитися за молодь, залучати її до молитовного спілкування, викликати у неї ревність до хрещення Духом Святим, до свідчення про Божу любов. І обов'язково серед молодих знайдуться ті, хто сам ревно працюватиме і залучатиме до праці інших.

Дізнавшись, що у пастора Василя ще є велика сім'я — 8 дітей, крім того, він працює на державній роботі, а ще керує

«газовим» кооперативом на своїй вулиці, де живе, то я здивувався: «Звідки у тебе стільки енергії і завзяття, щоб усе це робити?» А він сказав, що девізом його життя були слова пісні:

«Сил, здоров'я не жалею для людей;

К Богу духом пламеней все сильней»,

наголосивши при цьому, що спочатку — люди, а якщо для добра людей, то й для Бога, а Він дає силу і мудрість.

Нехай Господь і надалі благословляє братів пасторів і всіх членів торчинської церкви ХВС силою і мудрістю в служінні людям і Богу.

Василь МАРТИНЮК.

Освоєння цілини

(Закінчення, поч. на ст. 1)

Що таке переліг або цілина? Це не пустеля, і це не завжди покинута земля. Це просто-напросто такі землі, які в минулому приносили плоди, а на даний час знаходяться в запустінні через те, що їх не обробляють. По ньому можна рясно розсівати насіння, небеса проливатимуть щедрі дощі, але яка користь буде від того, адже земля довгий час не оброблялася?

Якщо ми подивимося на стан сьогодишньої церкви, поставивши в центр уваги стан свого серця, то не зможемо не визнати точності змалюваної картини. Великі площі цілинних земель в серцях людей, що називають себе християнами, воістину являють собою найбільшу перешкоду для дощу пробудження. Уважно розглянемо характеристики перелігу.

Перш за все ця земля тверда. Грунт спресований, втоптанний, покритий кіркою. Саме так Бог описує серця віруючих, коли вони перестають відчувати ті гріхи, які засмучують Дух Святий, і вже не реагують на Його тихий та ніжний голос. Це ті серця, котрі охолили до Господа і Його Церкви і абсолютно байдужі до душ, які гинуть. Таких людей відзначає формалізм справ і холодна ортодоксальність віри. Цей стан часто веде до того, що ми войовничо відстоюємо несуттєве в доктринах або твердо притримуємося традицій. Ми багато говоримо правильно, але мало маємо реального позитивного досвіду.

Загалом, «вони

завжди вчаться, та ніколи не можуть прийти до пізнання правди» (2 Тим.3:7).

По-друге, переліг завжди вкритий бур'янами. Одним із важливих моментів в культивуванні є знищення бур'янів, які швидше ростуть і заглушують культурні рослини. Тернини й осот є частиною прокляття і означають гріх (Буття 3:17-18). Якщо відсутня дбайлива культивування душі, в ній обов'язково будуть рости бур'яни — гріхи. Всім землеробам добре відомо, що за бур'янами не потрібно доглядати, вони і без того

бувають. Тому вони є продуктом ліні, недбалості і байдужості. Господь, Який випробовує серця, напевно, про багатьох скаже так: «Я проходив край поля людини лінивої.... І ось все воно позаростало тернами...» (Приповістки 24:30-31).

Настав час перестати виправдовувати свої гріхи, називаючи їх недоліками і природними слабкостями. Настав час перестати вказувати пальцем на інших, котрі нічим не відрізняються від нас. Ми повинні чесно подивитися на свої гріхи у світлі Слова

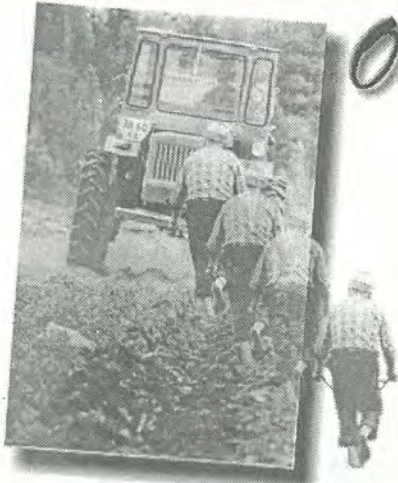
Божого, побачити їх такими, як бачить їх Бог, і розібратися з ними, стоячи перед Його престолом.

Поки ми не зробимо цього, буде краще, якщо Бог стримає дощ пробудження, бо «земля, що п'є дощ, який падає часто на неї... та, що приносить терня й будячка, — непотрібна вона та близька до прокляття, а кінець її — спалення» (Євреїв 6:7-8).

І по-третє, переліг — безплідний. Той плід, якого Бог чекає від віруючих, не є релігійною діяльністю, це навіть не ревне християнське служіння чи християнський характер. Плід — це практична святість в думках, словах і ділах. Плід — це уподібнення Христу.

«Зорати переліг» — означає привести своє серце в смиренний стан перед Богом, бо це єдиний стан серця, при якому Бог може оживити, єдиний стан, при якому серце готове

Освоєння цілини

28:23). І це буде відбиватися на всьому: мало хто буде приходити до Христа, ми не побачимо того, як спрагнені наповняються Духом Святим, і, нарешті, істинне пробудження до нас не прийде.

Брати і сестри! Ми не можемо дозволити собі того, щоб до нас не прийшло справжнє пробудження! Ми вже надивилися на мальований релігійний вогонь, а також на той дим, який виходить від діл, народжених у людських головах, а не в Божому серці. Найбільша потреба Церкви — це не ще одна проповідь або ще одна нова пісня поклоніння. Все це добре і навіть необхідне, але те, в чому ми відчайдушно маємо потребу, — це дисципліна у покорі Богові і Його Слову. Послух відчиняє перед нами двері, непослух — зачиняє наглухо! Нам

необхідно покласти своє життя на вівтар молитви, а також піднімати інших, хто приєднується до нас в пошуках Його лиця, а не тільки Його даючої руки.

Рішучий послух Богові і постійна молитва пробивають мідні небеса. Заплативши цю достойну ціну, ми побачимо, як слава Божа прийде з чистих небес і огорне тисячі поклонників Його Всепоглинаючою Присутністю! А як тільки ми скуштуємо, якою чудесною може бути Господня присутність, нас вже ніколи не будуть задовольняти малі краплі благословень із важких мідних небес. Пробудження вже на землі. Але якщо ми хочемо, щоб воно прийшло і до нас, в наші міста і в наші церкви, то ми повинні платити ціну послуху Істині. Світ дивиться на Церкву і чекає, коли вона займе своє правильне місце перед Богом, підкорившись Йому і протиставши дияволу у великій битві.

Газета «Слово и дело»

до дощу пробудження. Смирення має на увазі покаєння перед Богом. При цьому обов'язково повинна бути чесна сповідь своїх гріхів, без якої нема ні прощення, ні очищення (1 Івана 1:9). Але часто наш гріх зачіпає й інших людей, тому також необхідно відновити взаємовідносини зі всіма людьми, яких стосуються наші гріхи.

Пошук лиця Божого — це дуже серйозна справа. Не можна прикидатися, що ми виконуємо Божі умови, тоді як тайком щось приховуємо. Ніяка жертва, принесена заради пробудження, не буде прийнята, якщо вона принесена замість повного, безумовного, що йде від усього серця послуху. Бог ніколи не виставляє пробудження на розпродаж. Він ніколи не робить на нього скидку. Пробудження має одну і ту ж саму ціну для будь-якого покаяння.

Чи готові ми до цього? Якщо так, то необхідно почати з того, що оглянутися назад і разом з Богом розібратися зі своїми беззаконнями. Саме такий шлях до смиренного і скрушеного серця. Слово Боже каже: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, — то й утече він від вас» (Якова 4:7). Наша проблема полягає в тому, що ми якось забули першу частину цього вірша! Нам подобається та частина, коли хтось від нас втікає, але ми охоче пропускаємо те, де нам потрібно підкорятися. Якщо ми відмовляємося схилити свої коліна перед Богом, то й небеса над нашою головою залишаться мідними (Повторення Закону

Світові місіонерські новини

УЗБЕКИСТАН

28 листопада в Ташкенті був заарештований член баптистської церкви міста Ташкент Ніколай Андреус.

О 8-й годині ранку, коли Ніколай їхав в автобусі на зібрання в церкву, до нього підійшов працівник міліції і наказав подати документи і особисті речі для огляду. В сумці Ніколая було близько 200 християнських брошур узбецькою мовою. Ніколай був підданий обшуку і доставлений у Хамзинське районне відділення міліції. В міліції Ніколая Андреуса грунтовно допитував заступник начальника відділення Каримов, який шантажував, залякував, загрожував Ніколаю і звинувачував його в антидержавній діяльності.

В 11:30 ранку цього ж дня наряд міліції без санкції прокурора провів обшук в будинку Ніколая і вилучив всю християнську літературу. Після обшуку Ніколай був переведений в карний відділ міліції, де його знову допитували, намагаючись з'ясувати звідки він взяв духовну літературу узбецькою мовою, і продовжували висувати звинувачення в антидержавній діяльності і поширенні антимусульманської літератури. О 7 годині вечора Ніколая відпустили до ранку під розписку про невиїзд. 29 листопада Ніколая весь день допитували в Головному управлінні міліції. Допит вели декілька чоловік, та лише один з них відрекомендувався як працівник міліції Рахмонов. Інші були в цивільному одязі і, на думку Ніколая, були працівниками СНБ.

Протягом дня від нього намагалися добитися визнання того, що він займався місіонерською діяльністю і розповсюдженням літератури, тим самим сприяючи дестабілізації політичного становища в країні. На ніч його знову відпустили додому, але документи не повернули.

«Радіоцерква»

Іван Білик: «я ніколи не думав, що буду місіонером»

Зустріч з місіонером

Іван Білик — місіонер за покликанням. Спілкуючись з ним, відчуваєш всю глибину його співчуття до тих, хто не знає Ісуса Христа. Саме це співчуття в 1991 році його, простого двадцятилітнього хлопця з села Ярівка Горохівського району, привело в Нижньогородську область благовістити.

Праця в ім'я Господа зміцнила брата як християнина і місіонера. Дивлячись на нього, відмічаєш про себе його внутрішнє благородство, спокій і одночасно відкритість — якості притаманні людям переконаним і мужнім. Іван знає, що він робить, для кого він робить і ціну своєї роботи. Зараз Іван Білик відповідає за місіонерську працю в Нижньогородській області.

вона може йти, перемігши всякий сором і страх. Перше — святе особисте життя, впевненість в Бозі, в Його Слові. Хоча й стараємося також, щоб і новонавернені свідкували, роздавали брошури. Дуже часто так буває, що людина, яка відчула Божу любов, має бажання говорити про це іншим. Такі приходять, беруть брошури, буває, що й по повній сумці, і роздають своїм рідним, близьким.

— *Охарактеризуйте коротко духовне життя церков в Нижньогородській області.*

— В Росії кожен регіон має свою специфіку. В нашій області Слово Боже було відоме з давніх часів, коли наші брати сиділи в тюрмах. Наприклад, у Сухобезводній братами-в'язнями була утворена церква. Це була єдина церква на всій території, де збиралися віруючі. В 1991 році наша перша місіонерська група приїхала в Нижньогородську область, почали проповідувати спочатку в Дзержинську, потім в Сергачі, Арзамасі, Лукояново, Первомайську і в інших містах області. Зараз вже тут близько 20 новоутворених церков.

У нас був проект, за яким ми старалися в кожному районі показати фільм «Ісус». Оголосили: «Хто бажає отримати Новий Заповіт...» — і до нас надійшло багато листів. Є люди, які цікавляться, пишуть листи, ми відповідаємо їм. Зараз проводимо роботу у селах. Це не просто, бо

— *Брате Іване, чи легко бути місіонером?*

— Легкого в житті взагалі нічого немає. Життя на землі нелегке, серед гріха, серед неправди. Тому християнам важко, а місіонерам ще важче, бо треба бути і християнином, і місіонером. Коли ти йдеш і проповідуєш людям, то вони перевіряють, який ти віруючий. Не на словах, а на ділі хочуть бачити. Праця місіонера — це досить-таки відповідально.

— *Що найважче давалося вам як місіонеру?*

— Важко було правильно розподілити свій час. Багато різних занять у місіонера, тому доводиться і вирішувати нагальні справи, і проповідувати. Так, найважче — це дисциплінувати себе. Ти перед Богом і даси Йому відповідь, як використуєш свій час. Потрібно правильно скласти розпорядок дня. Ніби й ніхто тебе не підганяє, але ти відчуваєш відповідальність перед Богом за проведений час: чи використав його для Господа, чи ти проповідував в цей день, чи просто для себе той день прожив.

— *Завдяки чому росте ваша церква?*

— Завдяки особистому свідченню тих людей, які прий-

шли в церкву. В них є друзі, є рідні, і якщо того християнина правильно навчити, що потрібно приводити людей до Христа, то коли він відчує на собі Божу присутність, Боже прощення, — то йде і несе вістку про Спасителя іншим. Масові евангелізації для свідчення, а не для спасіння. А через особисті свідчення, навіть життя людей, які прийняли Ісуса Христа, зростає кількість членів у церкві.

Коли людина приходить перший раз на зібрання, ми знайомимося, розпитуємо про її проблеми. І з перших же зустрічей, з перших відвідувань зібрань стараємося подружитися з нею, навіть піти в гості, щоб не залишити цю людину без уваги. З тими, хто покався, ми намагаємося проводити бесіди.

— *А в пастирській праці з людьми, які вже давно покаялися, на чому ви робите наголос: на Слові Божому, молитві, свідченні іншим людям?*

— В човні два весла, і в тої людини, яка пливе у човні, повинно бути особисте життя, де потрібне Слово Боже і молитва, а для того, щоб свідкувати — Дух Святий. Від Слова Божого в людини з'являється віра, і тоді

сільські люди влітку зайняті працею. Тому там важко проповідувати Слово Боже, а щоб утворити церкву в селі, потрібно багато зусиль, щоб доїжджати туди. Краще жити між людей, щоб вони побачили, довірилися, їм потрібно краще знати, хто ми є. Наша проблема в тому, що мало місіонерів. В селах є люди, яких ми час від часу відвідуємо, але нам потрібні працівники, які хоча певний час жили в тому селі, щоб їх знали люди, щоб довірилися їм і могли постійно відвідувати служіння.

— Чи ви задоволені, що ваше життя склалося саме так, чи, можливо, в дитинстві мріяли зовсім про інше, будували інші плани?

— В кожній людини є, мабуть, такі плани, яких вона не може реалізувати в житті. Але сама думка про те, щоб проповідувати Євангелію, з'явилася в мене в час служби в армії, коли саме з'явилася місія. В мене було бажання не стати місіонером, а просто допомогти братам, які є місіонерами. І я ніколи не думав, що сам стану місіонером і працюю в Росії, далеко від дому. Але Господь все для того передбачив, все для того зробив — і я не жалкую, що Господь дав мені

таку милість, бути Його свідком, говорити іншим про Його спасіння, Слава Богу, вже десятий рік.

— Що передусім ви стараетесь передати молодим братам-місіонерам, які починають працювати з вами?

— Перш за все, не будувати якихось тимчасових планів, а віддатися в руки Божі, щоб Він Сам міг керувати, щоб Він зміг направити. Якщо місіонер думає, що побуде на якомусь певному місці певний час і будуватиме якісь плани — це заважає йому повністю віддатися справі. По-друге, якщо людина проповідує певним людям, вона повинна полюбити тих людей, полюбити їх всією душею і ніколи не казати, що, мовляв, я українець і проповідую тут для «русских». Тобто полюбити і ототожнити себе з цими людьми, зрозуміти їх для того, щоб стосунки з ними були ближчі, щоб не просто проповідувати, а знати, кому проповідуєш.

Нехай, брате Іване, Господь рясно благословить тебе особисто, твою працю, працю твоїх друзів-місіонерів і жителів всієї Нижньогородської області, яким ви несете слово Господньої правди.

Розмову вів Юрій Троць.

Ч а м п и ш у т ь

Щиро вітаємо Вас — Мир Вам!

Отримавши від Вас пошту, вирішив написати для вас лист, щоб подякувати за вашу працю на ниві Божій.

На сьогодні в Латвії, особливо в Ризі, нараховується 90 тисяч українців. Немає такої церкви, де б не було українців. Тому, отримавши від вас газету «Голос надії», ми щиро дякуємо. Радіємо ми, що Ви там такі благословенні Господом і так багато місіонерів з України поїхали в різні куточки для проповіді Євангелії. Радісно читати газету і згадувати ті села, міста, де раніше жили, їздили, відвідували багато церков, друзів.

В Латвії люди добрі, але більшість із них не знають Бога. Вони вважають себе віруючими, але при розмові відповідь одна: у нас свій Бог — у вас свій.

Рига має 830 тисяч населення. 52% — російськомовного, які не мають громадянства в Латвії. Є християнська радіостудія, де є можливість пасторам проповідувати рідною мовою, тобто російською. У нас є прохання, якщо, можливо, хто бажає проповідувати українською мовою, ми домовимося зі студією. Тому що є багато українців. Можливо у Вас буде бажання писати в газеті і про Прибалтику. Пришліть в Ригу кореспондента, ми будемо раді мати з Вами спілкування.

Хай рясно благословить Вас Господь.

З повагою Георгій Шумер, м. Рига.

Місіонерська пошта

«Тільки разом, в одному дусі ми здолаємо ворога»

Мир Божий вам, дорогі друзі, співпрацівники місії «Голос надії». Першими словами щиро дякую за гарне привітання з побажаннями, яке ви надіслали.

Хочу описати про свої справи. Зараз на базі нашої церкви функціонує біблійна місіонерська школа. Навчається сім студентів. 10-12 грудня планується пасторська конференція, також на базі нашої церкви, тому особливо багато роботи щодо її підготовки. Разом з тим проводимо євангелізації, відкриваємо нову церкву в селищі Сівая Маска — це 5 годин їзди поїздом від Воркути.

В особистому житті я став більше приділяти уваги спілкуванню з Богом, поставив це в ряд першочергових справ. Щоденно з 7.00 ранку майже 2 години молимося за потреби нашого краю і міста, а також місіонерську діяльність. Божий Дух перебуває серед нас явно, бо люди отримують хрещення Духом Святим, оздоровлення, починають по-новому дивитись на взаємовідносини з Богом.

Я вірю і надіюсь, і молюся, щоб місія «Голос надії» перебувала на передовій, бо війна не закінчилася з репресіями, вона продовжується. Сьогодні, як і раніше, багато служителів знесилюється. Правда, дякую вибрав іншу тактику і стратегію — він діє через лін, безпомічність, це ще страшніші вороги для Церкви. Тільки разом, в одному дусі ми здолаємо ворога.

Тому дозвольте побажати вам ще більшого завзяття, сміливості, ненависті до гріха і великого помазання від Духа Святого. Хай через ваше і наше служіння змінюються церкви, села і міста, області, країни, хай процвітає Євангелія могутньою силою в словах і ділах.

Всім вам щастя, здоров'я і успіхів на ниві Його! Будьте благословенні!

**Валентин Миронюк,
м. Воркута.**

Не початок спасає, а кінець?

Що ж, якщо говорити відверто, це справедливе твердження — початок не спасає. Бо спасіння не в початках, але і не в кінцях, а в животворній силі вчення Ісуса Христа. Отож, вислів «не початок спасає, а кінець», є неточним, неправильним.... Зовсім не важко передбачити бурхливі заперечення: як можуть бути неправильними слова Книги книг — Святої Біблії!!! Звичайно, в святій Біблії не може бути неправильних, помилкових суджень. Та справа в тому, що цей вислів зовсім не біблійний — таких слів у Біблії немає.

На жаль, мабуть, більшість віруючих переконані в тому, що десь у Біблії таке написано, бо ці слова з посиланням на Священне Писання вони чують протягом багатьох років, та й ми в розмовах не раз використовували їх. В проповідях також нерідко можна почути цей вислів. Та зрозуміло, що від багаторічного використання ця фраза не стала біблійною, та й не могла стати нею.

Недостатнє знання Біблії приводить до того, що народні прислів'я, приказки, афоризми приймаються як біблійні. З повним переконанням іноді приписують Біблії слова мудреців, філософів, письменників; наприклад, Сократа чи жорстокого гонителя християн Марка Аврелія, або ж Монтеня, Лева Толстого. Вислови отців церкви — Августина, Іренея, Тертуліана та інших християнських письменників пізнішого періоду також дуже часто отожднюють з біблійними текстами. Оповідання-перекази з «Життя святих», почуті колись давно, сприймаються як дійсно історичні факти Євангелії.

Також і художній вимисел деяких романів, «Катакомби» Є. Тур, «Камо грядеши» Г. Сенкевича та інші, повторюється іноді так, наче мова ве-

деться в них про авторитетні тексти Біблії. Все це також повністю стосується і оповідань відомих християнських авторів: «Персида», «Цар із дому Давида», «Дари Артабана» і т.і. Безумовно, деякі повідомлення мають певну цінність, бо яскраво, правильно і контретно зображають епоху, на фоні якої відбуваються ті чи інші біблійні події, та коли вигадані подробиці, як ось та, що один з розп'ятих розбійників колись мало не обікрав сімейство Ісуса, яке втікало в Єгипет, — повторюються з посиланням на Біблію — це викликає серйозну стурбованість.

В світі існує багато чудової літератури — безліч книг християнських, побіляхристиянських і нехристиянських авторів. Прекрасно, що в цій літературі можна знайти багато правильних спостережень, зауважень, висновків. Прекрасно також і те, що для ілюстрації якоїсь біблійної думки під час проповіді чи в розмовах використовується солідний запас знань світової літератури, та при цьому необхідно вказувати джерело, щоб ні в кого не склалося хибного враження про біблійну природу цієї інформації.

Немає в Біблії застереження про кінець світу в 2000 році, не говорить Біблія і про те, що земля буде обплутана дровами... Немає в Біблії й таких слів: «Не початок спасає, а кінець». Є лише близькі за звучанням вислови: «... коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця» (Євр. 3:14) і «Кінець діла ліпший від початку його...» (Екл. 7:8).

Та дух і зміст цих біблійних фраз — зовсім інший.

**Володимир ФРАНЧУК,
м. Маріуполь.**

Юрій ВАВРИНЮК

Спадщина

Мій дядько добрий столяр. І як спеціаліст своєї справи мав свою невелику майстерню. А там, звісно, безліч усіляких інструментів, які постійно спокушували його чотирирічного сина — от би добратися до них. Не раз він просив у батька ту чи іншу річ, але завжди отримував відмову: ще замалий. Нарешті, синові домагання почали набридати, і батько, аби той раз і назавжди відчепився, намагаючись надати серйозного виразу обличчю, пообіцяв:

— Сину, от коли я помру, то все, що тут є, буде твоім.

Радості не було меж. Довго ще щасливий Василько ходив по сусідських ровесниках, вихваляючись:

— Ага, скоро тато помре, і все, що у нього в майстерні, буде моїм!

Яка дитяча наївність і простота!

Мені згадався цей випадок, коли я читав книгу «Об'явлення» і ті Божі обітниці щодо дітей Божих.

У зверненні до семи церков ми бачимо як позитивні, так і негативні боки їхнього життя. Але якими б важкими не були їхні гріхи, кожне звернення Господне закінчується словами: «Переможець дам...» — і перераховуються ті чудові багатства, що чекають кожного віруючого в небесних оселях. Але тут ставиться і умова: все це належить тому, хто переможе. Переможе себе, гріх, диявола. Але найбільш величними є слова, записані на останніх сторінках Біблії. Описуючи неземну красу нового неба і землі, нового Єрусалима, Бог через Івана наголошує: «Переможець успадкує все!» Я не можу без хвилювання читати ці три слова. Ми успадкуємо ВСЕ! Ісус помер за нас на голгофському хресті — і ця смерть дала нам право на успадкування небесних багатств. Ми є спадкоємцями краси і довершеності, слави і величчя осель самого Бога. І тут немає обмежень: слово «ВСЕ» говорить саме за себе.

...Малий Василько був безмежно, по-дитячому, радий, почувши, що батькова майстерня буде його. Чи ж не радіти нам, Божим дітям, Його чудовою обітницею, згідно якої «переможець успадкує все»?!

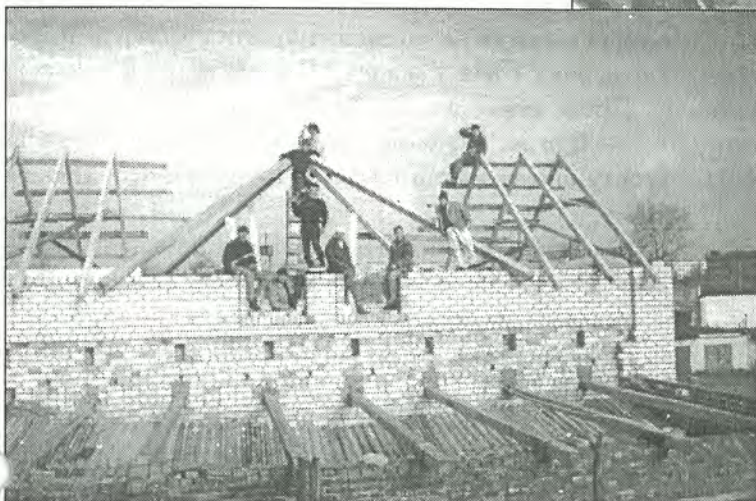

Місіонерська пошта

«Милости Господни Вспоминай, считай...»

Дорогие наши братья и сестры в Христе, сотрудники миссии!

Приветствуем всех вас словами Господа нашего Иисуса Христа: *«Когда же придет Утешитель, Которого Я пошлю вам от Отца, Дух истины, Который от Отца исходит, Он будет свидетельствовать о Мне; а также и вы будете свидетельствовать, потому что вы сначала со Мною» (Иоанна 15:26-27).*

Благодарим Господа, что Он оказал нам великую честь быть Его свидетелями среди этого народа. Благодарим Господа за силы, которые Он Сам дает; за то, что Он всегда рядом и Его руки всегда протянуты с помощью.

Мы видим и свидетельствуем:

1. В г.Шумерля Бог спасает людей от греха, пороков, зависимости без лицепрятия (сейчас на собрание приходит до 20 человек).

2. Слава Господу, что Он вместе с нами строит молитвенный дом. Да будет он центром веры и любви для многих людей, ищущих нашего Господа. Просим молиться, чтобы работа была успешной и нам скорее окончить его строительство. Кладку кирпича окончили, поставили стропила, закупили оцинкованную жель для крыши, но рано наступившие морозы помешали покрыть. На зимнее время стройка заморожена.

3. Господь открыл двери:

а) в школу-интернат для умственно отсталых детей в Саланчике (деревня в Шумерлянском районе);

б) в два реабилитационных центра для детей-инвалидов в г.Шумерля;

в) в профтехучилище для проведения бесед с учащимися.

Неделя полностью занята, свободный день — воскресенье, после собрания мы идем в посещение к стареньким бабушкам, которые плохо видят и не могут далеко ходить, но желают

слушать Слово Божье.

4. Господь помогает нам и с регистрацией церкви (документы приняли). 10 января нужно забирать документы.

5. Вместо помещения в старом двухэтажном доме нам разрешили собираться в клубе «Дружба», который стоит в самом центре города. Мы дали рекламу по всему городу. Начали приходить люди.

Разве это не чудеса? Наша благодарность и хвала Великому Богу; мы благодарим всех друзей, которые помогают и поддерживают нас.

Да благословит вас всех Господь, ваши дома, поможет в разрешении проблем и воздаст вам сторицею!

Владимир ВЫСОЦКИЙ.

На фото: зліва — на будівництві молитовного будинку в м.Шумерля, Чувашія. Справа — вихованці школи-інтернату с.Саланчик на біблійному уроці.

Світові місіонерські новини

ІЗРАЇЛЬ

Проповідь Євангелія в Ізраїлі може бути прирівнена до злочину. Такий закон Міністерство внутрішніх справ запропонувало на розгляд Кнесету Ізраїля. Цей закон передбачає тюремне ув'язнення за будь-яку форму прямої чи непрямої євангельської діяльності. П'ятирічний строк тюрми передбачений за спробу переконати ізраїльського громадянина змінити свою віру, три роки — за рекламу, що сприяє цьому. Спроба ввести подібний закон в 1998 році викликала на адресу уряду Беніаміна Натаньяху шквал звернень, що містили в собі протест проти подібного закону.

«Радіоцерква»

Сторінка для дітей

Невигагана історія

На вулиці було по-зимовому тихо. Дівчатка: Таня, Леся і Жанна, повернулись зі школи, пішли гуляти. Недалеко від села, майже біля самої річки, яка простягнулася вздовж лісу, вони запримітили невисоку гірку і попрямували туди. По дорозі, перебиваючи одна одну, дівчатка захоплено розповідали про дитяче зібрання, що відбулося минулої неділі. Вчителька недільної школи розповіла їм, що діток і в їхньому віці Бог може хрестити Духом Святим. Але вони повинні прагнути цього, молитися за це та свято жити. І, слава Богу, це добре зернятко запало в їхні юні сердечка, і вони загорілися бажанням отримати хрещення Духом Святим. За розмовами не помітили, як опинилися на гірці, що була повністю вкрита снігом.

— Давайте просто ось тут схилимо коліна і будемо молитися, — запропонувала Жанна.

— Згода! — підтримали її подруги. — Вчителька говорила, що Бог може охрестити Духом Святим де завгодно. Це не обов'язково повинно бути в зібранні, а якщо є Його воля, то це може статися і ось тут, сьогодні. Просто ми попросимо, щоб це сталося найближчим часом.

Згодившись, юні сестрички схилили свої коліна просто на снігу. Вони не відчували холоду, а з їхніх вуст лилася щира дитяча молитва. Дитячі руки та очі з надією були підняті догори, звідки вони чекали відповіді на свою молитву.

А те, що вони піднялися на гірку, пояснюється тим, що вони хотіли бути ближче до неба, щоб Бог зміг краще їх вислухати. І Господь почув їхнє прохання, але в Його планах було дати для них цей подарунок в іншому місці.

Піднявшись з колін, дівчатка обтрусили шви-

денько сніг і з вірою в серці, що Бог не забариться дати їм подарунок, поспішили розповісти про свої переживання вчительці.

Вчителька, вислухавши схвильовані дитячі розповіді, запропонувала їм піти в сусіднє село на богослужіння, де є брат, через котрого Бог хрестить Духом Святим.

— Можливо, саме там ви і отримаєте відповідь від Бога на своє прохання. Разом з тим ми послужимо співом та віршами для братів і сестер з місцевої церкви і для Господа.

Дітям дуже сподобалася така пропозиція.

— Що ж, якщо Бог дозволить, то в найближчу середу підемо на богослужіння, — вирішили дівчатка.

На тому і розійшлися. Декілька днів, що лишилися до середи, для дітей здавалися тижнями. По декілька разів на день діти бігали до вчительки і запитували, чи вона ще не передумала йти з ними.

Та ось настала довгождана середа. З самого ранечку дівчатка почали збиратися в дорогу, тому що для них це був неблизький шлях. До села, в яке вони згодилися йти, було кілометрів з вісім, а йти потрібно пішки по ґрунтовій дорозі через ліс. Та вони не хотіли думати ні про які труднощі. У них було одне бажання: якнайшвидше потрапити на зібрання! Дивлячись на них, здавалося, що вже ніщо й ніхто не зможе їх зупинити. Дитячі обличчя світилися

радістю та впевненістю, що їхня подорож не буде даремною.

Та ось уже і зібралися. Час вирушати в дорогу. Але тільки діти вийшли за село, як з неба почав падати легенький сніжок. Невдовзі повіяв вітер, який дужчав щохвилини. Вже через якихось півгодини знялася хуртовина. Дорогу замітало снігом, вітер боляче шмагав по обличчю, йти ставало все важче. Через те, що юні подорожні були ще неда-

леко від свого села, то вчителька запропонувала повернутися додому.

— Ні, ні, — наперейми загукали діти. — Ми стільки часу чекали цього дня — і тепер вертатися? Ні в якому разі! Будемо йти вперед, а Господь нам допоможе. Ми молилися про те, щоб Він благословив нашу дорогу.

— Що ж, — промовила вчителька, — підемо далі, якщо ви не хочете повертатися.

Помолившись ще раз, всі дружно вирушили далі. І дійсно, Бог не забув про них. Він ніби ще раз перевіряв стійкість їхньої віри. Поволі вітер вщухав, і з-за сивих хмар, що заволокли небо, поступово почало з'являтися ледь помітне зимове сонечко. Діти повеселішали.

— Ось уже видно село, до якого ми йдемо, — весело загукали наші юні мандрівники.

Прийшовши до молитовного будинку, дівчатка почали старанно обтрушувати сніг з мокрого взуття, а штанці то взагалі покрилися тоненькою кірочкою льоду. Але це зовсім не засмутило дітей. З нетерпінням вони чекали найголовнішого — богослужіння.

Невдовзі зібрання розпочалося. Діти з натхненням читали вірші, співали пісні і щиро молилися. Брати та сестри раділи гостям, а діти, в свою чергу, від душі служили для них. Юних мандрівників турбувало одне: «А що, коли брат, котрий буде говорити останню проповідь і закликати до молитви, не запитає, чи має хто яку потребу?» Але Бог і тут не залишив їх.

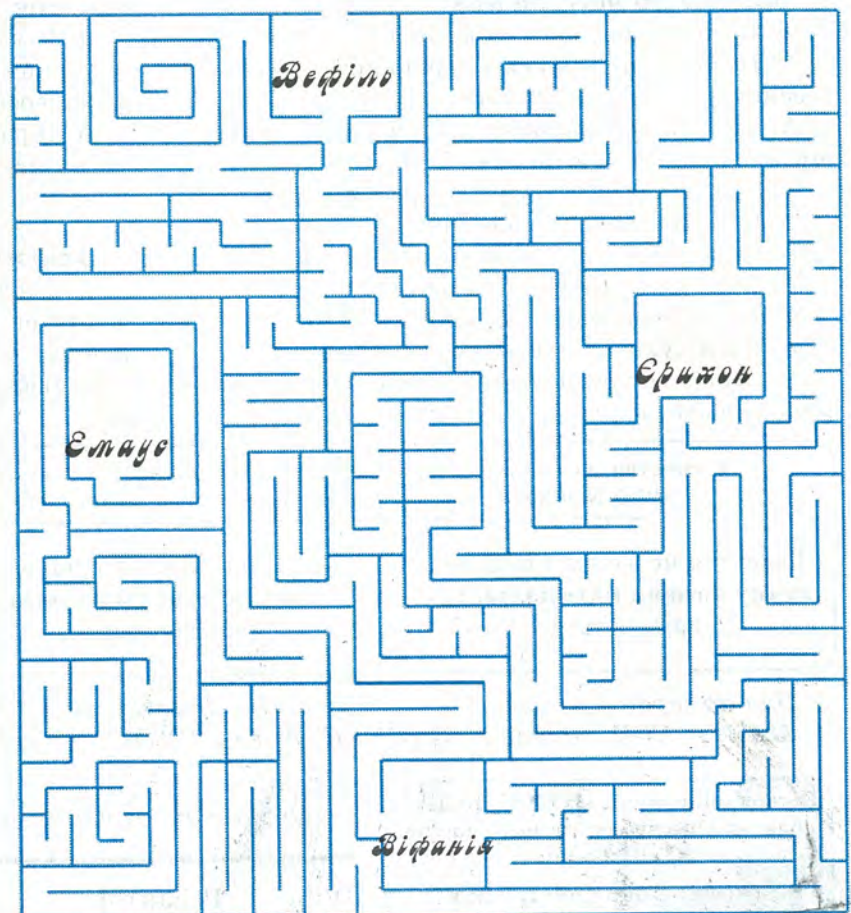
Зібрання закінчувалося, люди го-

тувалися до молитви, і тільки брат запитав, чи має хто яку потребу, як дівчатка схопилися зі своїх місць. Схвильованими голосами вони сказали про своє бажання перед церквою. Дитяче щире прохання зворушило всіх до сліз. Невдовзі полилася гаряча, ревно молитва братів та сестер за маленьких сестричок. І сталося чудо! Господь почув молитву, почув і не забарився з відповіддю. Відразу на молитві Бог охрестив дітей Духом Святим! Слава Йому навіки!

Додому діти поверталися збуджені та щасливі. Вони ділилися своїми враженнями та переживаннями з вчителькою і поспішали додому, щоб порадувати своїх батьків, розказати, який подарунок вони

отримали сьогодні від Бога.

Надіслала Леся Вознюк,
с.Боровне К.-Каширського р-ну.
Малюнки Івanni Карабан.

Лабіринт

Знайти шлях з Вефілію через Єрихон і Віфанію до Емаусу пропонує нам Руслан Мудрик з села Рованці Луцького району.

Над сторінкою працювала Лариса Онищук.

Християнська місія «Голос надії» Місіонерська школа ЗАПРОШУЄ

Умови прийому і навчання студентів

Загальні положення

1. Волинська місіонерська школа створена для духовної, теоретичної і практичної підготовки місіонерів для праці в країнах СНД і регіонах України.

2. Навчання в школі стаціонарне.

3. Термін навчання складає 4 місяці.

4. В школу приймаються особи чоловічої статі, покликані Господом, здібні до проповіді Євангелії (бажано зі здібностями до музики і співу), які з власного бажання, свідомо і самовідданно присвятили своє життя для місіонерської праці.

5. В школу у виняткових випадках приймаються особи жіночої статі, покликані Господом, які мають нахил до вчителювання, співу, музики, медицини і мають відповідну освіту і практику.

6. Випускники школи після закінчення навчання в обов'язковому порядку працюють у місії або співпрацюють з нею за контрактною системою.

Вимоги до абітурієнта

1. Бути членом церкви не менше 1 року.

2. Не мати зауважень і церковних стягнень до особистого духовного життя.

3. Непохитно дотримуватися євангельського вівчання і статуту церкви ХВС.

4. Проявляти толерантність і розумну ініціативу.

5. Бути готовим працювати в колективі, проявляти послух і повагу до оточуючих і старших.

6. Бути не молодшим 20 років.

7. Бути звільненим від військової служби.

8. Бути духовно і фізично здоровим.

9. Бути готовим стійко переносити тягарі місіонерського життя.

10. Усвідомлювати особливість і відповідальність місіонерського служіння.

Умови та порядок прийому

Для вступу в місіонерську школу необхідні:

- подана особисто заява на ім'я директора місії;
- автобіографія;
- характеристика-рекомендація з підписом пресвітера церкви та з рішенням братської ради або членського зібрання;
- копія документа про освіту;
- медична довідка (Ф-86-у);
- 4 фотокартки (розміром 4х6, кольорові).

Умови навчання

1. Школа забезпечує харчуванням, проживанням, навчальними посібниками і матеріалами.

2. Тривалість денного навчання 6 академічних годин.

3. Перші два місяці одночасно є і випробувальним строком для студентів.

4. Студенти зобов'язані дотримуватися правил внутрішнього розпорядку і правил поведінки в місіонерській школі.

5. В разі порушення правил або через систематичне відставання в навчанні, студенти можуть бути відрахованими із школи.

Умови праці випускників

1. Після закінчення навчання і успішно складених екзаменів випускники працюватимуть за контрактною системою.

2. Вибір місця праці визначає відділ євангелізації місії.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилення на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Юрій ТРОЦЬ (відповідальний редактор), Федір ЛЕБЕДЮК, Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Лариса ОНИЩУК, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 7000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua